

ného dílu», z čehož odvolací soud odvozuje, že dovolatelčina žaloba jest žalobou na doplnění povinného dílu. Tento právní názor odvolací stolice nelze schváliti. Co se vyrozumívá doplněním povinného dílu, určuje se v předpisu §u 775 obč. zák. Podle tohoto nepominutelný dědic, když byl vyděděn, a nebylo k tomu některé v §§ 768—773 jmenované příčiny, může žádati, by mu byl dán úplný díl povinný jemu náležející; byl-li však zkrácen v čisté sumě povinného dílu, může žádati, aby mu byl povinný díl doplněn. Doslov zákona svědčí závěru, že zkrácení musí se státi zůstavitelovým opatřením. Tomu zřejmě není tak v tomto případě, v němž zůstavitelka — dovolatelčina matka — odkázala dovolatelce povinný díl bez jakéhokoliv obmezujícího ustanovení neučinivši obzvláště zmínky o tom, že chce vyloučiti započítání darů podle §u 785 obč. zák., nebo kollaci podle §u 788 obč. zák. V tomto případě tedy přísluší dovolatelce právo na povinný díl stanovený podle zákonných předpisů, upravujících jeho výpočet, k nimž ovšem náleží nejen § 784 obč. zák., nýbrž i §§ 785 a 786 obč. zák., jakož i ustanovení §§ 787 až 789 o započítání na povinný díl. Dovolatelka tedy nežaluje, že byla zůstavitelkou zkrácena na povinném dílu, nemohla by ani žalovati, poněvadž tímto způsobem zůstavitelkou nebyla zkrácena, proto nežaluje z důvodu §u 775 obč. zák. na doplnění povinného dílu, nýbrž žaluje, že byla zkrácena žalovanou jako universální dědičkou, protože při výpočtu pozůstalostního jmění nebyl vzat zřetel na věno, které žalovaná obdržela kdysi z pozůstalostního jmění, kteréž jmění podle dovolatelčina soudu bylo nevpočítáním řečeného věna protizákonným způsobem zmenšeno. Na tom ničeho nemění okolnost, že, bude-li míti dovolatelčina žaloba úspěch, zvýší se tím — nikoli vůči zůstavitelce — nýbrž proti žalované jako universální dědičce automaticky její povinný díl, neboť to bude úspěchem jenom proti nesprávnému — podle jejího tvrzení — vypočítání tohoto povinného dílu. Její žaloba není tedy žalobou na doplnění povinného dílu, proto se na ni nevztahuje předpis §u 1487 obč. zák. o tříletém promlčení, proto bude zapotřebí obíratí se rozepří ve hlavní věci.

Čís. 5619.

Učinil-li dostavivší se zástupce žalované strany při roku návrh, by byl proti nepřítomné žalující straně vydán rozsudek pro zmeškání, nelze sice rozsudek pro zmeškání odepřítí, ovšem ale dlužno uvažovati, jaký význam má přednes dostavivší se žalované strany. Rozsudek pro zmeškání může býti vyneseno na základě žaloby a skutkového přednesu dostavivší se žalované strany po případě i proti navrhovateli.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R II 373/25.)

K roku o žalobě, domáhající se nepřípustnosti exekuce, dostavil se pouze žalovaný a navrhl vydání rozsudku pro zmeškání. Soud první stolice návrh zamítl, maje za to, že vzhledem k doslovu žaloby jde tu o pouhé oznámení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Důvody: Nelze sdíleti ná-

zor prvního soudu, že žaloba vzhledem na uvedenou v ní doložku a na zrušení exekuce k návrhu žalované má být pokládána za pouhé oznámení. Pro to není v civilním soudním řádě opory. Soud také o žalobě nařídil rok a jednal s dostavivší se žalovanou stranou. Měl tedy o jejích návrzích rozhodnouti. Proto nemohl též nastati klid řízení. Dle §u 170 c. ř. s. stane se tak jen tehdy, když k roku ustanovenému k ústnímu jednání žádná ze stran se nedostavila. O tom, jaký význam má přednes žalované strany pro rozhodnutí a zda může se strana domáhati zamítnutí žaloby, mohl soud uvažovati pouze při vydání svého rozhodnutí, nikoliv však z toho důvodu straně rozhodnutí odepřít. Návrh dostavivší se strany na vydání rozsudku pro zmeškání byl dle §u 396 c. ř. s. odůvodněn, čemu nikterak nevadilo, že žalující strana nejednala a neučinila návrhu na vydání rozsudku pro uznání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nutno přisvědčiti názoru rekursního soudu, že když dostavivší se zastupce žalované strany učinil při roku návrh, aby byl proti nepřítomné žalující straně vydán rozsudek pro zmeškání, neměl mu soud rozhodnutí rozsudkem odepřít, ovšem ale měl při tom uvažovati o tom, jaký význam má přednes dostavivší se strany žalované a možno-li žalobu zamítnouti a žalující stranu odsouditi k náhradě účtovaných útrat. Žalovaná strana při svém návrhu odvolávala se na své podání ze dne 11. září 1925 exekučního spisu a v tom spočívá její skutkový přednes pro návrh na rozsudek pro zmeškání a zamítnutí žaloby. Z toho ovšem nenásleduje, že tak rozhodnuto býti musí, ježto nutno ještě zkoumati, zdali tento přednes v ohledu skutkovém a právním jest dostatečnou základnou pro to. Neboť na žalobu musí v tom případě, třeba nebyla při roku přednesena, vzat býti ohled, jakmile o ní bylo řízení zavedeno a rozsudek, navrhla-li dostavivší se žalovaná strana jeho vydání, může býti vynesena na základě žaloby a skutkového přednesu strany se dostavivší, tedy po případě i proti navrhovateli. (Srov. Neumann, Komentář k §u 396 c. ř. s., 3. vyd., II. sv. str. 1238—1239). Poněvadž však tu není žádného z důvodů §u 402 c. ř. s., pro které lze zamítnouti návrh, aby pro zmeškání jedné strany byl vynesena rozsudek, zrušil rekursní soud vším právem usnesení prvního soudu, uloživ mu, by znova rozhodl.

Čís. 5620.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Zákon neuvádí oprávněné osoby výčetmo, nýbrž chrání každého, kdo používá bytu, o jehož vyklizení jde, na základě nějakého právního důvodu.

Ochrana přísluší též rozvedené a napotom rozloučené manželce ohledně části původně společného bytu, již jí byl manžel přepustil až do právoplatného rozhodnutí sporu o rozvod manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R II 376/25.)